

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Petra Sedláka a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **ADMIRAL GLOBAL BETTING, a.s.**, se sídlem Komořany 146, zast. Ing. Radkem Lančíkem, daňovým poradcem se sídlem Divadelní 4, Brno, proti žalovanému **Městský úřad Vyškov**, se sídlem Masarykovo náměstí 1, Vyškov, o žalobě na ochranu proti nečinnosti

t a k t o :

I. Žalovaný je povinen ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku vydat rozhodnutí ve věci nesouhlasu žalobce s výší místního poplatku ze dne 10.3.2011, který na něj dopadá dle obecně závazné vyhlášky města Vyškova č. 2/2010.

II. Žalovaný je povinen do 30 dnů od právní moci rozsudku zaplatit žalobci prostřednictvím jeho zástupce Ing. Radka Lančíka, daňového poradce, se sídlem Divadelní 4 Brno, náklady řízení v částce 9 200 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

Žalobce nesouhlasil s výší místního poplatku za provozování centrálního loterního systému MAGIC LOTTO a centrálního loterního systému PLAY4WIN, který byl stanoven na

základě Obecně závazné vyhlášky města Vyškova č. 2/2010 (dále jen vyhláška), o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiná technická zařízení povolená Ministerstvem financí (dále jen MF). Požadoval po žalovaném zahájení postupu k odstranění pochybností a následně stanovení místního poplatku rozhodnutím (platebním výměrem).

II.

Žalobní argumentace

Podáním ze dne 10.3.2011 sdělil žalobce žalovanému, že na území města Vyškova provozuje v I. čtvrtletí roku 2011 hrací zařízení, jejichž provoz byl povolen MF, a to centrální loterní systém MAGIC LOTTO a centrální loterní systém PLAY4WIN. Ohlášení bylo učiněno na základě vyhlášky. Žalobce zde nesouhlasil se zpoplatněním jednotlivých koncových zařízení a vysvětlil, proč koncová zařízení nejsou předmětem místního poplatku. Po žalovaném požadoval zahájení postupů k odstranění pochybností a následně stanovení místního poplatku rozhodnutím. Žalovaný však místní poplatek rozhodnutím nevyměřil. Jeho konání považoval žalobce za nečinnost, a proto se postupem dle ust. § 38 zák. č. 280/2009, daňový řád (dále jen d.ř.) obrátil na nadřízený Krajský úřad Jihomoravského kraje (dále jen KÚ JMK). Ten žalobci ve svém přípisu mj. sdělil, že žalovaný jako správce daně je povinen provést vyměřovací řízení, pokud není místní poplatek uhrazen včas a ve správné výši. Při vyměření poplatku je toliko vázán tvz. vyměřovací lhůtou dle ust. § 148 d.ř., v jejímž průběhu musí dlužný místní poplatek vyměřit platebním výměrem a doručit dlužníku. Správce místního poplatku nemá povinnost ihned po uplynutí termínu splatnosti vydat a doručit platební výměr, musí tak učinit do konce tříleté vyměřovací lhůty. V posuzovaném případě by se lhůta týkala toliko nedoplatku na místním poplatku, pokud by byl zjištěn. S tímto vyjádřením se žalobce neztotožnil. Podrobně vysvětlil žalovanému, proč se na něj nevztahuje poplatková povinnost za provozování jiných technických zařízení. Je-li žalovaný jako správce místního poplatku odchylného názoru od tvrzení žalobce, je to důvod, aby mu výsledek vyměření místního poplatku oznámil platebním výměrem. V takovém případě tedy mělo být postupováno dle ust. § 140 odst. 1 a § 147 odst. 2 d.ř., přičemž výsledkem nalézacího řízení mělo být stanovení místního poplatku žalobci rozhodnutím s náležitým odůvodněním (platebním výměrem). Skutečnost, že žalovaný dosud neoznámil výsledek vyměření místního poplatku platebním výměrem, je proto nečinností.

III.

Stanovisko žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření zejména uvedl, že žalobce provozuje ve Vyškově výherní hrací přístroje (VHP) a jiné technické herní zařízení (JTHZ). Dne 6.1.2011 uhradil na základě vyhlášky na účet města Vyškova místní poplatek za VHP a JTHZ ve výši 70 000 Kč. K tomu došlo, aniž by žalovaný musel vydat platební výměr. JHTZ, za která žalobce uhradil místní poplatky, rovněž ohlásil datovou zprávou ze dne 10.3.2011. V ohlášení uvedl, že jednotlivá koncová místa provozovaných zařízení místnímu poplatku dle vyhlášky nepodléhají. Vyzval proto žalovaného k zahájení postupu k odstranění pochybností a ke stanovení poplatku řádně odůvodněným rozhodnutím v nalézacím řízení. Žalovaný však žádný platební výměr nevydal, neboť ust. § 11 zák. č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, předpokládá vydání platebního výměru, pokud nebyly místní poplatky uhrazeny včas a ve správné výši. V posuzovaném případě žalobce uhradil místní poplatek včas ve výši odpovídající počtu JTHZ umístěných ve

Vyškově. Ze strany žalovaného proto neexistoval žádný zákonný důvod k vydání platebního výměru na místní poplatky za JTHZ. V tomto smyslu byla i odpověď KÚ JMK žalobci ze dne 30.6.2011. Zde mj. KÚ JMK uvedl, že nemohl přikázat žalovanému vydání platebního výměru v této věci, neboť v daném případě se nejedná o nečinnost. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Stručné shrnutí argumentace v replice žalobce

Žalobce zde především uvedl, že zákon o místních poplatcích nezakazuje vydat platební výměr tam, kde se žalobcovo tvrzení odchyluje od výše místního poplatku tvrzeného žalovaným, a proto se dle ust. § 4 d.ř. na věci neupravené zákonem o místních poplatcích užije daňový řád. V d.ř. je pak povinnost vydat platební výměr při odchýlném žalobcově tvrzení stran výše místního poplatku, od výše místního poplatku dle žalovaného, zakotvena v ust. § 140 odst. 1 a § 147 odst. 2. Žalovaný tak neučinil, a proto je nečinný.

V.

Právní hodnocení soudu

Soud se předně zabýval tím, zda jsou splněny podmínky podání žaloby na ochranu proti nečinnosti. Dle ust. § 79 odst. 1 s.ř.s., věty první, ten, *kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení*. Žalobce se obrátil postupem dle ust. § 38 d.ř. na nadřízený orgán žalovaného, tj. KÚ JMK. Ten jeho podnět na ochranu před nečinností odložil (sdělení ze dne 30.6.2011, č.j. JMK 95747/2011). Žalobce tedy vyhověl podmínkám ust. § 79 odst. 1 s.ř.s. Rovněž lhůta k podání žaloby dle ust. § 80 s.ř.s. byla dodržena.

Pro posouzení věci samotné je podstatné: Žalobce ve svém podání ze dne 10.3.2011 mj. uvedl, že provozuje hrací zařízení, jejichž provoz byl povolen MF. Jedná se o centrální loterní systémy, elektromagnetické rulety, multi-herní hrací zařízení NOVO UNITY. Rovněž bylo žalobci povoleno provozovat loterie a jiné podobné hry prostřednictvím vícemístního technického zařízení s obchodním názvem SUPER HOT. Žalobce zde dále podává svůj výklad zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách. Dle jeho názoru připojené koncové interaktivní videoloterijní terminály, koncová hrací místa elektromagnetické rulety, multi-herního hracího zařízení NOVO UNITY a vícemístního technického zařízení nepodléhají místnímu poplatku dle vyhlášky. Žalobce odkázal i na dle jeho názoru protiústavní novelizaci zák. č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích. Pak nemůže být v souladu s Ústavou ani předmětná vyhláška. Dle metodického sdělení MF však výše uvedená koncová připojení či koncová hrací místa místnímu poplatku podléhají. Je-li tedy správce poplatku odchýlného tvrzení od žalobce, pak je důvod, aby zahájil postup k odstranění pochybností a v nalézacím řízení stanovil žalobci místní poplatek rozhodnutím, protože se výše místního poplatku dle jeho názoru odchyluje od výše místního poplatku dle názoru žalobce. Výsledkem nalézacího řízení by ve smyslu ust. § 140 odst. 1 a ust. § 147 odst. 2 d.ř. mělo být stanovení místního poplatku rozhodnutím s náležitým odůvodněním.

Žalobce se následně obrátil postupem dle ust. § 38 d.ř. na KÚ JMK ve věci ochrany před nečinností žalovaného. KÚ JMK podnět žalobce odložil (odložení podnětu na ochranu před nečinností ze dne 30.6.2011, č.j. JMK 95747/2011). V odložení podnětu je především uvedeno, že žalovaný jako správce daně je povinen provést vyměřovací řízení, pokud není místní poplatek uhrazen včas a ve správné výši. Při vyměření poplatku je toliko vázán tvz. vyměřovací lhůtou dle ust. § 148 d.ř., v jejímž průběhu musí dlužný místní poplatek vyměřit platebním výměrem a doručit dlužníku. Správce místního poplatku nemá povinnost ihned po uplynutí termínu splatnosti vydat a doručit platební výměr, musí tak učinit do konce tříleté vyměřovací lhůty. V posuzovaném případě by se lhůta týkala toliko nedoplatku na místním poplatku, pokud by byl zjištěn. Nemohl proto přikázat žalovanému vydání platebního výměru, protože se nejedná o nečinnost a podnět žalobce proto jako nedůvodný odložil.

Soud k věci předně uvádí, že při posouzení věci vyšel zejména z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17.1.2012, č.j. 2 Afs 76/2011-62. V něm se uvádí:

„[13.] Klíčová stěžovatelova námitka je opřena o tvrzení, že rozhodujícím ustanovením byl pro něj i pro městský úřad v dané věci výhradně § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích ve znění účinném do 31. 12. 2010. Ten pamatoval na vydání platebního výměru pouze tehdy, pokud nebyl místní poplatek zaplacen nebo odveden včas nebo ve správné výši. Žalobce naopak poukazuje na to, že měly být subsidiárně použity obecné předpisy upravující správu daní a poplatků, v nichž je upravena i možnost sdělení výsledku měření, pokud nastane rozpor mezi výší daně či poplatku, kterou poplatník chce zaplatit, s tou, jež je mu konkludentně vyměřena. S tímto žalobcovým názorem se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud.

[14.] Není třeba znovu rekapitulovat celý skutkový vývoj. Podstatná je právní otázka, jak měl městský úřad zareagovat na postup žalobce, který na straně jedné uhradil místní poplatek ve výši předpokládané obecně závaznou vyhláškou města Kaplice, na straně druhé vyjádřil s takto vypočteným a uhrazeným místním poplatkem nesouhlas. Žalobce se domáhal a domáhá buď vydání platebního výměru, nebo jiného sdělení výsledku vyměření. Tato snaha je plně pochopitelná, neboť chtěl mít na straně jedné k dispozici rozhodnutí, proti kterému by se mohl bránit, když s výší poplatku nesouhlasil, na straně druhé se však nechtěl stát neplatičem, jímž by se stal v případě neuhradení místního poplatku.

[15.] Stěžovateli je třeba přisvědčit v tom, že samotný zákon o místních poplatcích nedával žalobci jinou možnost, jak se domoci od městského úřadu jako od správce daně platebního výměru, než nezaplatit, aby tak nastaly důsledky předpokládané v jeho § 11 odst. 1. Naopak žalobci je třeba přisvědčit v tom, že nucení k tomu, aby se stal neplatičem a vystavil se tak hrozbě zvýšení místního poplatku až na trojnásobek podle § 11 odst. 1 věta druhá zákona o místních poplatcích, opravdu nelze pokládat za uspokojivé řešení toho, jak by se žalobce domohl rozhodnutí o skutečné výši místního poplatku, který má platit. Sám zákon o místních poplatcích tedy neupravoval uspokojivé postup, jakým by měl městský úřad řešit rozpor mezi výší poplatku, kterou žalobce fakticky uhradil, a výší, kterou podle svého názoru uhradit měl.

[16.] Z toho ovšem neplyne, že žádný takový postup neexistuje, či že by jakékoli vykročení městského úřadu za hranice zákona o místních poplatcích bylo porušením zásady výkonu státní moci pouze na základě zákona obsažené v čl. 2 odst. 3 Ústavy, respektive čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, jak tvrdí stěžovatel. Ustanovení § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích totiž pouze upravovalo, kdy má být platební výměr obecním úřadem vydán, nelze však a contrario tvrdit, že by toto ustanovení zakazovalo vydat platební výměr i

v situacích, na něž sice nepamatuje sám tento zákon, pamatuje na ně ale zákon, který má být na řízení o místních poplatcích použit subsidiárně. Sám zákon o místních poplatcích totiž ve svém § 13 zakotvuje subsidiární použití zvláštních předpisů, v nichž je třeba hledat řešení právě těch otázek, které zákonem o místních poplatcích řešeny nejsou. Takovou otázkou je i otázka, jak řešit rozpor mezi výší poplatku odvedeného a výší, která podle poplatníka měla být odvedena. A oním subsidiárně použitelným předpisem byl do 31. 12. 2010 zákon o správě daní a poplatků, od 1. 1. 2011 daňový řád, o čemž mezi účastníky není sporu. Oba tyto subsidiárně použitelné předpisy přitom byly v různých fázích řízení použitelné. Účinky úkonů učiněných do 31. 12. 2010 podle zákona o správě daní a poplatků totiž zůstávají podle § 264 odst. 2 daňového řádu zachovány, ovšem počínaje 1. 1. 2011 bylo třeba řízení dokončit podle daňového řádu, jak stanovil jeho § 264 odst. 1. Pohledem těchto předpisů je třeba posoudit jednotlivé žalobcovy úkony a reakce městského úřadu a stěžovatele na ně.

[17.] Klíčové je již žalobcovo podání ze dne 7. 10. 2010. V něm výslovně vyjádřil nesouhlas s výší místního poplatku, která na něj dopadala podle obecně závazné vyhlášky č. 1/2010, a požádal o sdělení výsledku vyměření místního poplatku ve smyslu § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků. Za této situace bylo jediným správným postupem městského úřadu poplatek vyměřit a výsledek vyměření mu sdělit postupem podle § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků. Vyplývá to i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2007, sp. zn. 2 Afs 175/2006 (publ. na www.nssoud.cz), podle něhož je konkludentní vyměření daně, tedy postup, při jehož použití nemá daňový subjekt od správce daně k dispozici žádné rozhodnutí, jež by mohl napadnout odvoláním, na místě pouze tehdy, „*kde není pochyb o obsahu daňového přiznání a o jeho správnosti. V takovém případě není třeba pochybovat o ústavnosti tohoto způsobu vyměření daně, a to bez ohledu na to, že se výsledek vyměření nesděluje. Daňový subjekt jednoznačně deklaruje svou vůli zdanit určité konkrétní příjmy a správce daně o správnosti a úplnosti přiznání nemá pochyb.*“ V citovaném případě daňový subjekt předložil k výzvě správce daně dvě daňová přiznání, a to ve vztahu k rozhodnému spornému příjmu zcela opačná, přičemž jejich předložení doprovodil i písemným vyjádřením, jímž se k rozporu mezi oběma daňovými přiznáními vyjádřil tak, že dodatečné daňové přiznání obsahující sporný příjem podává jen proto, aby splnil výzvu, že je však nepovažuje za správné, neboť tento příjem sice obdržel, ale nepovažuje jej za daní podléhající. Za této situace pokládal zdejší soud za nutné, aby rozpornost projevené vůle daňového subjektu správce daně odstranil vydáním rozhodnutí o dani.

[18.] Nyní posuzovaná situace je obdobná. Žalobce zde nepodal sice dvě daňová přiznání, ale podal ohlášení, na jeho základě si spočítal a zaplatil místní poplatek, aby se neoctl v prodlení, zároveň ale výslovně uvedl, že s takto zjištěnou výší poplatku nesouhlasí. I zde měl tedy městský úřad daň vyměřit a výsledek vyměření sdělit žalobci postupem podle § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, jak uvedeno výše. Pokud se tak nestalo, bylo naprosto pochopitelné, že proti takto vzniklému konkludentnímu vyměření daně podal žalobce odvolání. Vzhledem k tomu, že na sdělení vyměření daně měl žalobce právo již poté, co o ně požádal, nemohl městský úřad platně namítat, jak činil ve svém rozhodnutí ze dne 13. 12. 2010, že dosud neuplynula lhůta pro vydání platebního výměru, a proto nelze podat odvolání proti konkludentnímu vyměření daně. Odvolání proti tomuto konkludentnímu vyměření daně bylo možno podat a mělo být takto posouzeno. Pokud se tak nestalo, bylo zcela namístě, že krajský soud svým nyní posuzovaným rozsudkem zrušil v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. jak rozhodnutí stěžovatele, jemuž bylo předtím postoupeno jako odvolání podání označené žalobcem jako žaloba, tak předchozí rozhodnutí městského úřadu.

[19.] Obě rozhodnutí totiž byla založena na nesprávné úvaze, že se ve věcech místních poplatků uplatní nalézací řízení pouze v případě nesprávného či pozdního zaplacení poplatků, jak stěžovatel tvrdí i nyní v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud výše vyložil, že má k nalézacímu řízení dojít i tehdy, kdy poplatník poplatku má zaplatit poplatek ve výši, s níž nesouhlasí, a tento svůj nesouhlas kvalifikovaně vyjádří. Opačné řešení, prosazované stěžovatelem a městským úřadem, jej buď nutí stát se neplatičem a čelit hrozbě zvýšení místního poplatku až na trojnásobek, nebo jej zbavuje možnosti dosáhnout vydání rozhodnutí, jehož zákonnost by mohl napadnout v rámci daňového řízení a posléze v rámci soudního přezkumu. Takové lpění na tom, že v rámci řízení o místním poplatku nebylo možno vykročit za hranice § 11 zákona o místních poplatcích, je třeba v souladu s názorem krajského soudu a žalobce odmítnout a přistoupit k subsidiárnímu použití předpisů, na něž odkazuje § 13 zákona o místních poplatcích.

[20.] Smyslem subsidiárního použití právních předpisů by totiž mělo být nacházení odpovědi na otázky, na něž samotný předpis, který na použití jiného právního předpisu odkazuje, odpovědi nenabízí, či řešení problémů, které neřeší. Zákon o místních poplatcích je postaven na předpokladu, že při placení místních poplatků obvykle nebude vzhledem k jejich jednoduchosti docházet k rozporům mezi poplatníkem místního poplatku a obecním úřadem, který jej spravuje, ohledně toho, zda má být místní poplatek uhrazen a v jaké výši. Proto zákon o místních poplatcích obsahuje relativně jednoduchou procesní úpravu. Tu nemohou obce doplnit partikulárními procesními úpravami v podobě obecně závazných vyhlášek (viz citovaný nálezn Ústavního soudu ze dne 10. 8. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 6/09), zákonodárce ji však obecně doplnil subsidiárně použitelnou úpravou zákona o správě daní a poplatků, později daňového řádu. Proto ve chvíli, kdy v řízení o místním poplatku, jenž měl být odveden žalobcem, vyvstaly otázky, jež nebylo možno uspokojivě vyřešit, bylo namíste postupovat podle této subsidiární úpravy. Pokud tak městský úřad a stěžovatel neučinili, zatížili své rozhodnutí nezákonností, v čemž je třeba se ztotožnit s krajským soudem. Bylo tak nutno jejich rozhodnutí zrušit a dát jim možnost provést řízení nově, za subsidiárního použití daňového řádu, jenž je nyní účinný.

[21.] Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje s krajským soudem v tom, že je nyní na městském úřadu, aby postupoval v souladu s § 140 odst. 4 nyní účinného daňového řádu, neboť se odchyluje výše poplatku, který konkludentně vyměřil městský úřad a žalobce ji zaplatil, od výše poplatku, kterou žalobce tvrdil.“

Jak tedy plyne z výše citovaného rozsudku NSS, odchyluje-li se výše místního poplatku, kterou tvrdí žalobce, od výše poplatku požadované žalovaným, je na žalovaném, aby vydal rozhodnutí. V posuzovaném případě žalobce sice uhradil místní poplatek za provoz VHP a JTHZ, přičemž však s jeho výší nesouhlasil (podání žalobce ze dne 10.3.2011). Žalovaný tedy měl v posuzované věci ve smyslu ust. § 140 d.ř. vydat platební výměr. Je totiž zřejmé, že k nalézacímu řízení má dojít i tehdy, kdy poplatník poplatku má zaplatit poplatek ve výši, s níž nesouhlasí a tento svůj nesouhlas kvalifikovaně vyjádří, jak se tomu stalo v posuzovaném případě. Z rozsudku NSS rovněž plyne, že se nelze při stanovení lhůty k vydání platebního výměru odvolávat na to, že dosud neuplynula obecná prekluzivní lhůta pro stanovení daně dle ust. § 148 d.ř. Z rozsudku NSS lze dovodit, že na rozhodnutí vzniká právo, jakmile žalobce vyjádřil nesouhlas s výší místního poplatku a požádal o vydání platebního výměru.

Soud zde dále vyšel i z ust. § 38 odst. 2 d.ř., kde je zakotvena ochrana před nečinností. Dle tohoto ustanovení, nejsou-li splněny podmínky podle odstavce 1, lze podnět dát, jestliže správce daně nevydal rozhodnutí, ačkoli uplynuly 3 měsíce ode dne, kdy byl učiněn vůči osobě, která podala podnět, nebo touto osobou poslední úkon v řízení, kterého se předpokládána nečinnost týká. Žalobce vyjádřil nesouhlas s výší místního poplatku a požádal o vydání platebního výměru již dne 14.3.2011 (podací razítko žalovaného). Dosud však nebylo ve věci žádné rozhodnutí vydáno. Je tak zřejmé, že již uplynula i lhůta zakotvená v ust. § 38 odst. 2 d.ř. Z výše uvedených důvodů shledal soud v postupu žalovaného nečinnost a uložil mu proto vydat ve věci rozhodnutí (§ 81 odst. 2 s.ř.s.). Při stanovení lhůty k vydání rozhodnutí vycházel soud z povahy věci (dle názoru žalovaného je zřejmě žalobce povinen uhradit místní poplatek za VHP i JTHZ) a analogicky i z ust. § 38 odst. 3 d.ř., kde je pro správce daně stanovena povinnost zjednat nápravu (v posuzovaném případě vydat rozhodnutí) ve lhůtě 30 dnů od přijetí příkazu ke zjednání nápravy od nejbližší nadřízeného správce daně.

VI. Náklady řízení

Vzhledem k tomu, že žalobce byl ve věci úspěšný, přiznal mu soud ve smyslu § 60 odst. 1 náhradu nákladů řízení. Uložil proto žalovanému, aby žalobci uhradil celkem částku 9 200 Kč. Tato částka představuje úhradu soudního poplatku ze žaloby 2 000 Kč a odměnu za 3 úkony právní služby (převzetí zastoupení, seps žaloby, replika) ve výši 2 100 Kč za jeden úkon (§ 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d), c) vlhl. č. 177/1996 Sb.) a částku k úhradě hotových výdajů za 3 úkony právní služby ve výši 300 Kč za jeden úkon (§ 13 odst. 3 cit. vyhl.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 27.4.2012

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu